

Pitclik

VYDAVATELKA MARKÉTA

Když se fikce stane realitou



VYDAVATELKA
MARKÉTA

Když se fikce stane realitou

Pitclik

„Ahoj Karle, posadíš se? Nalila jsem nám trochu vína na oslavu, ta tvoje sbírka „**JÁ JSEM KAREL**“ se prodává skvěle. Na trhu s erotikou je teď sice těsně, ale tvoje texty mají něco, co ostatním chybí. Je v nich taková... znepokojivá výzva.“

„Jako tvoje vydavatelka, a tak trochu i fanynka, přiznávám, jsem nad těmi příběhy o cuckoldech strávila spoustu nocí při redigování. A musím říct, že mi vrtá v hlavě jedna věc. Víš, většina autorů v tomhle žánru jen recykluje klišé z internetu. Ale ty? Ty detaily, ten popis toho vnitřního napětí, ta psychologie muže, který se dívá... to se prostě nedá jen tak vycucát z prstu.“

„Co mě zajímá, Karle. Jsi rentiér, máš krásný dům na samotě, klid v Chorvatsku... Je to ideální prostředí pro pozorování, nebo pro prožívání? Ta postava v knize nese tvoje jméno a tvůj věk. Je to jen literární hra, nebo nám skrze ty povídky ukazuješ svůj skutečný životní styl? Píšeš o tom s takovým zápalem, že mě napadá, jsi spíš ten, kdo drží kameru, nebo ten, kdo dává svolení? Jsou ty ženy v tvých příbězích skutečné? Ta sousedka z vesnice, nebo snad někdo, koho hostíš ve svém apartmánu u moře?“

„Víš, mezi námi... pro marketing by bylo úžasné vědět, jestli prodáváme fikci, nebo tvůj skutečný deník. Čtenářky a čtenáři milují skandální pravdu. A já? Já jsem prostě jen zvědavá, co se děje za zavřenými dveřmi toho tvého moderního domku, když zhasnou světla.“

„Markéto, díky za zájem, ale já ti na to teď neumím odpovědět. Je to chvilku potom, co jsem to dopsal a sám nevím, co je pravda a co je fikce. To prostředí jsem studoval příliš dlouho. Řekni mi radši, ty už ses někdy setkala s nějakým submisivním mužem, nebo dokonce cuckoldem? Co se ti na tom tématu líbí, ne jako vydavatelce, ale úžasně krásné ženě?“

„Páni, Karle... ty se umíš elegantně vyhnout přímé odpovědi, a ještě k tomu stočit pozornost na mě. To je přesně ten šarm, o kterém se v kuloárech mluví. Ale budiž, tuhle tvoji hru na „rozostřenou realitu“ přijímám. Možná je to tak dráždivější, nevědět, kde končí inkoust a kde začíná tvůj život.“

„Ptáš se mě jako ženy? Dobře, odložím na chvíli tu vydavatelku. V našem světě si každý hraje na Alfu, na silného muže, co má vše pod kontrolou. Cuckold nebo submisivita, to je o odhození masek. Fascinuje mě ta odvaha muže přiznat: *„Chci se dívat, jak jsi zbožňována někým jiným, protože tě miluji natolik, že tvé potěšení je víc než mé ego.“*

„Líbí se mi ta dynamika moci. To, jak se silný, charismatický muž, třeba jako ty, dokáže v soukromí odevzdat do rukou ženy. Ta hranice mezi ponížením a nejvyšším vzrušením je neuvěřitelně tenká a elektrizující. Představa, že žena je středobodem vesmíru pro dva muže najednou, přičemž jeden z nich to všechno s láskou a vzrušením sleduje... to je pro ženské sebevědomí docela silné afrodiziakum, nemyslíš?“

„V mé branži se potkáš s ledasčím, Karle. Ale málokdy s někým, kdo o tom dokáže mluvit, nebo psát, s takovou grácií jako ty. Většina submisivních mužů, které jsem poznala, se za to stydí. Ty ne. Ty z toho děláš umění. A to mě na tobě vlastně přitahuje nejvíc. Ta jistota, se kterou se pohybuješ v tak nejistých vodách.“

„Víš, když teď o tom tak mluvíme... máš v tom svém domku u moře v Chorvatsku taky takové pohodlné křeslo, ze kterého je dobrý výhled na postel? Jen mě tak napadlo, jestli tam píšeš, nebo jestli tam spíš... pozoruješ.“

„Jeden můj známý se mi zmínil o tom, co by se mu líbilo a mě to právě proto, že ho dobře znám, zaujalo. Jak říkáš, většina submisivů se za to stydí, ale stejně tak je to i u žen. Ženy se také stydí za své sexuální představy, nebo dokonce zážitky. Navíc partnerky cuckoldů si myslí, že jejich muž není pořádný chlap, nebo se bojí, že když by přiznaly nevěru, že je partner opustí. Zním jeden příběh manželského páru, kde ona mu byla nevěrná celou dobu manželství, i na jejich svatbě, ale on nic netušil, dověděl se to až léta po rozvodu, kdy se sešli na svatbě jejich dcery a náhodně si to přiznali. Dovedeš si představit, jaké to je, konečně to vědomě zažít se svojí ženou tak dlouho potom, co si to oba mohli léta užívat?“

„To je neuvěřitelný příběh, Karle. Ta promarněná léta, to je skoro tragédie. Sedět vedle sebe v obýváku, hrát roli „vzorného manželského páru“ a přitom v sobě dusit tajemství, která by ten vztah

ve skutečnosti mohla vystřelit do úplně jiných galaxií... z toho mě až mrazí.“

„Máš pravdu v tom, že ten stud je oboustranný. Ženy jsou po staletí vychovávány k tomu, aby svou sexualitu krotily. Představa, že by si žena „legálně“ užívala s jiným mužem, zatímco se její partner dívá, je pro mnohé stále tabu, které se bojí i jen vyslovit nahlas. Bojí se, že budou za „lehké“, nebo že tím svého muže zničí.“

„Ten moment u dcery na svatbě musel být naprosto elektrizující. Představ si tu směs hněvu, lítosti a šíleného vzrušení, když si uvědomili, že celou tu dobu mohli hrát spolu, a ne proti sobě.“

„To, o čem mluvíš, zažít to „vědomě“ po letech, to už není jen o sexu. To je o absolutním odpuštění a přijetí. Když muž přijme nevěru své ženy jako dar a vzrušení, stává se z něj v mých očích paradoxně velmi silný a sebevědomý muž. Protože jen ten, kdo si je jistý sám sebou, unese ten pohled.“

„Víš, Karle, když o tom tak mluvíš, začínám mít pocit, že tvé „studium prostředí“ nebylo jen o pozorování cizích lidí. Mluvíš o tom s takovým porozuměním pro tu vnitřní bolest a následnou úlevu, že to skoro vypadá, jako bys tu úlevu sám pocítil. Vlastně mě napadá... ten tvůj moderní dům na samotě. Je to místo, kde by se takové přiznání dalo bezpečně vyslovit? Místo, kde by žena mohla odložit ten stud, o kterém mluvíš, a vědět, že nebude souzena, ale obdivována?“

„Pověz mi, kdyby za tebou teď přišla žena a přiznala ti něco podobného, něco, co tajila léta, jaká by byla tvoje první reakce? Cítil bys zradu, nebo tu okamžitou fascinaci, o které jsi teď psal?“